

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **H. Y.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2007, č. j. OAM-1-280/VL-10-04-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 4. 2008, č. j. 64 Az 36/2007 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně jako stěžovatelka brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž byla její žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) v rozhodné době účinného zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), protože neuvedla žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Rozsudek krajského soudu pak vycházel z toho, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci, v souladu se zákonem a bylo přesvědčivě odůvodněno.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti podle § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), se Nejvyšší správní soud dále zabýval tím, je-li kasační stížnost přijatelná (§ 104a s. ř. s.), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.

V projednávané věci konstatuje Nejvyšší správní soud, že stěžovatelka argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.

Stěžovatelčiny námitky ve smyslu písm. a) citovaného ustanovení spočívají v tom, že stěžovatelka ve správním řízení důvody podle § 14a zákona o azylu uváděla. Stěžovatelka

uvádí, že pokud by měla být vrácena do vlasti, došlo by k porušení ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (její vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky). Stěžovatelka žádá o mezinárodní ochranu z důvodu ochrany rodinného a soukromého života. Neudělení mezinárodní ochrany by pak znamenalo porušení těch mezinárodních závazků České republiky vyplývajících zejm. z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V České republice stěžovatelka již jednou pobývala s manželem a dětmi, které tehdy navštěvovaly zdejší školy. Manžel stěžovatelky posléze zemřel a stěžovatelka sama nyní žije ve společné domácnosti s jeho sestrou, která žádá o české občanství. Návrat do země původu není již možný také z toho důvodu, že stěžovatelka je v České republice silně integrována, navíc by návrat znamenal zprerhání rodinných vazeb a především odloučení stěžovatelky od jejích potomků (velká většina stěžovatelčiny rodiny se totiž nachází dlouhodobě v České republice).

Podle písm. b) uvedeného ustanovení namítá stěžovatelka, že při zjišťování skutkové podstaty bylo porušeno především ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Konečně v souladu s písm. d) výše citovaného ustanovení namítá stěžovatelka, že správní rozhodnutí bylo žalobou napadeno v plném rozsahu, a tedy v plném rozsahu mělo být přezkoumáno. Konkrétně měl krajský soud posoudit, zda správní orgán neměl stěžovatelce udělit mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Toto neučinil, neboť se v rozhodnutí zabýval pouze tím, zda stěžovatelčina žádost splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, resp. § 14a zákona o azylu. Rozhodnutí soudu je tudíž nedostatečně odůvodněno.

Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatelka napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Na námitky obsažené v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů. Nejvyšší správní soud připomíná, že žádost stěžovatelky byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz, plyne, že pokud z žádosti o udělení azylu, z protokolu o pohovoru ani z žádné jiné písemnosti nevyplývalo, že by žadatel tvrdil některý z důvodů pro udělení azylu, Ministerstvu vnitra nevznikla povinnost provádět dokazování ohledně existence některého z azylových důvodů taxativně vypočtených v § 12 zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, pak plyne, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v zákoně o azylu uvedené. Uvedenou judikaturu lze vztáhnout i na řízení o udělení mezinárodní ochrany (azylu, resp. doplňkové ochrany). Není tak pravda, že měl krajský soud posuzovat i to, zda stěžovatelce svědčí mezinárodní ochrana podle dalších ustanovení zákona o azylu (stěžovatelka sama ostatně v žalobě ani ve správním řízení neuvedla žádné konkrétní důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle stěžovatelkou v kasační stížnosti jmenovaných ustanovení).

Pokud jde o námitky směřující proti tomu, jakým způsobem byl zjišťován skutkový stav, upozorňuje Nejvyšší správní soud na nedostatečně vymezené žalobní (a nyní kasační) body. K obecné námitce nedostatečných skutkových zjištění bez upřesnění konkrétních pochybení správního orgánu Nejvyšší správní soud poukazuje na mnoho svých rozhodnutí, např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, eventuálně rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, všechny dostupné na www.nssoud.cz.

Na stěžovatelčinu námitku týkající se nedodržení mezinárodních závazků České republiky na poli ochrany rodinného života je nutno odpovědět tak, že § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, kterým stěžovatelka operuje, dopadá na situace odlišné, svou povahou vycházející ze zásady non-refoulement, jak plyne zejm. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, www.nssoud.cz. Nad tento rámec je pak nutno upozornit na skutečnost, že všechny stěžovatelčiny děti jsou již zletilé. Jak navíc vyplynulo z pohovorů ve správním řízení, ne všechny stěžovatelčiny děti se momentálně nacházejí na území ČR; některé jsou naopak stále ve stěžovatelčině domovině.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu